

ת"פ 74740/10/18 - מדינת ישראל נגד פלוני - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

25 ספטמבר 2019

ת"פ 74740-10-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נ ג ד

פלוני - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד ציון גבאי - נוכח

המאשימה

הנאשמים

מזר דין

א. רקע עובדתי

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום המתוקן, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג והתגוררו יחד בדירה בקרית גת.
2. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 30.10.2018 בסמוך לשעה 12:30, בדירתם, התגלע וויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע עבודות הבית.
3. בנסיבות המתוארות לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה בשפה הרוסית: "אם לא תשתקי אני אשבור אותך, את תראי אני אסיים את הסיפור הזה, את מתה את לא מכירה אותי אל תתעסקי איתי".
4. עוד נטען כי ביום 04.09.2018, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה: "מזמן כבר היה צריך לעשות את זה, חכי זונה אני לא אגע בך עם הידיים, יש כסף יזיינו אותך בפה, אני אכה אותך כמו כלב, אני ריחמתי עליך זהו מספיק, מה את חושבת שאני משחק אתך? אני לא משחק אתך יא בת זונה אני אשמיד אותך, את תראי זבל את מזמן צריכה את זה, מזמן צריך לזיין בתחת".
5. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע **בשתי עבירות של איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
6. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי עובר לטיעונים לעונש יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
7. בעניינו של הנאשם התקבלו מספר תסקירים הנושאים בעיקרם אופי שלילי, ובסופם לא בא השירות בהמלצה טיפולית בעניינו. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירה, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתיחס בהמשך.
8. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 30.07.2019, עולה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות במגבלות עקב מצבו הרפואי.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין מספר חודשים מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין מספר חודשים מאסר בפועל. כמו כן, הלה הפנתה לאמור בתסקירי שירות המבחן מהם עולה כי הנאשם שלל כל נזקקות טיפולית; וכי להערכת השירות, עודנו נשקף מהנאשם **סיכון גבוה** להישנות עבירות. משכך, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי בגדרי המתחם הנטען לצד ענישה נלווית.

עמוד 1

10. ההגנה הדגישה מנגד, את עמדתה הסלחנית של המתלוננת כפי שבאה לידי ביטוי במכתב שכתבה לבית המשפט (נ/1) ממנו נלמד שהנאשם אינו מהווה גורם מאיים כלפיה. עוד ציינה ההגנה את העובדה כי הנאשם חף מהרשעות קודמות וכי לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. זאת ועוד, ההגנה הלינה רבות על הקשר של שירות המבחן עם הנאשם וטענה בתמצית כי הנאשם לא הובן כהלכה על ידי השירות. בהקשר זה הפנתה ההגנה לדבריו של הנאשם בשירות המבחן מהם עולה כי כיום הלה מבין שהתנהגותו הייתה לא הולמת וכי הוא מביע צער וחרטה על התנהגותו, מבקש להשיב את חייו למסלולם הרגיל ולשוב לחיים משותפים עם המתלוננת לאור אהבתו כלפיה. הסנגור ציין עוד כי עונש בדמות מאסר בפועל יפגע הן בנאשם והן במתלוננת עצמה. לבסוף ביקשה ההגנה, בנסיבותיו הייחודיות של הנאשם ולאור מצבו הבריאותי, להסתפק בענישה מותנית משמעותית וחתימה על התחייבויות להימנע מביצוע עבירה.
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" הביע חרטה על מעשיו, וביקש מבית המשפט להתחשב בו לעניין העונש במיוחד לאור מצבו הרפואי הרעוע.

דין והכרעה

12. ראשית חוכמה ייאמר, כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם בהתאם למתווה שנקבע על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ושפורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון). קרי, בשלב הראשון אקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדריו (אודות המתווה לגזירת העונש אשר נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, ר' למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

13. למען הסר ספק, נדמה שלא יכול להיות חולק שבגין המעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום המתוקן יש לקבוע מתחם עונש כולל אחד. הדברים אמורים בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ר' למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); וע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015)). כך, בעניין ג'אבר שלעיל, נקבע כי בית המשפט ילמד אודות גדריו של "אירוע" בהתאם לניסיון החיים, באופן בו עבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. עוד נקבע בפסיקה, כי המונח "אירוע" המצוי בסעיף 40ג לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחסד"פ, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ר' למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב בעניין ג'אבר; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 פלוני נגד מדינת ישראל, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 גיא פן נגד מדינת ישראל, (29.06.2015)).
14. בענייננו, למעשה המדובר במסכת עבריינית אחת - "אירוע מתגלגל" - בו הנאשם בפרץ עברייני אחד, נוקט באיומים כלפי המתלוננת, כאשר קיימת סמיכות מקום וזמן בין העבירות וכאשר כל האיומים מופנים כלפי אותה המתלוננת. ברי כי התבוננות על העבירות כאירועים שונים, תעמוד בניגוד לניסיון החיים ותהא מלאכותית במידה רבה. ומיד ייאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ר' והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק, (26.12.2013)).
15. משאמרתי כל זאת, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.
16. **בעצם ביצוע עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה

- שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופטת ד' בייניש (כתוארה אז) ברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006)).
17. בשים לב לנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, לנוכח טיבם של מעשי האיום (איומים קונקרטיים לפגיעה בחייה), והעובדה שהנאשם חזר על איומיו בשתי הזדמנויות שונות, והפנה את איומיו כלפי אותה המתלוננת דומני כי, במקרה הנדון הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
18. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר; או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. כמו כן, יש לבחון את אופיו של מעשה האיום לגופו, ובכלל זה אם המדובר באיום מילולי גרידא; באיום בהתנהגות; באיום שבמסגרתו נעשה שימוש בנשק קר או בחפץ אחר כלשהו; וכדומה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו בשל עניינים של מה בכך, ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא המשפחתי צריכה להיזקק לחובתו.
19. בנוסף, בית המשפט מביא בחשבון כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק ממשי כלשהו. דא עקא, אין לייחס לנסיבה זו משקל רב, שכן זו דרכן של עבירות האיומים, באשר אלו בדרך כלל אינן מסבות לנזק שנראה לעין, כך שחומרתן טמונה בעצם ביצוען דווקא ולא בהכרח בתוצאותיהן.
20. לצד האמור, יש לשקול לקולא את העובדה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, תוך שנדמה כי אלו בוצעו בעידנא דריתחא ומתוך התפרצות כעס ספונטנית, אשר נבעה ממערכת יחסיו הקלוקלת עם המתלוננת אשר התאפיינה על פי האמור בתסקירים בקונפליקטים רבים.
21. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל**, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה (גם במקרים שבהם מושא האיום היו בני זוג/משפחה). אשר לעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, הרי שאלו הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וממאפייניהם האישיים של הנאשמים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, קיומו או היעדרו של הליך טיפולי-שיקומי, וכיוצא באלה.
22. לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ר' למשל: רע"פ 3364/14 **באסם מנצור נ' מדינת ישראל**, (09.06.2014); עפ"ג (מרכז) 63725-06-16 **סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל**, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 **מדינת ישראל נ' ציון ווקנין**, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 **מדינת ישראל נ' גבריאל יוסופוב**, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 **מדינת ישראל נ' יוסף ביטון**, (04.07.2016); ת"פ (שלום ים) 11834-11-14 **מדינת ישראל נ' מיקו מרלי**, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 **מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי**, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (10.05.2016).
23. כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין העניינים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם שבפניי (כך למשל בת"פ (שלום כ"ס) 7579-01-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (04.11.2015), אמנם הושתו על הנאשם 9 חודשים מאסר בפועל, אך בית המשפט המחוזי (בערעור שהגיש הנאשם על חומרת העונש) ביטל את רכיב המאסר בפועל וגזר על הנאשם עונש בדמות צו של"צ בהיקף של 500 שעות). מה גם שממילא ברי, כי השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הוא אך שיקול אחד ממכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לקביעת מתחם העונש ההולם (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)). כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או

באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 08.06.2015)), ולעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכתורות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין די איום מילולי ושאין קונקרטי כדין מספר דברי איום קונקרטיים לפגיעה בחיי הקורבן או איום ספציפי שנעשה תוך שימוש בנשק קר; ולא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי שמקבל אחריות מלאה על מעשיו, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי. לאור האמור, לא ייפלא אפוא כי מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם בגין עבירת איומים אחת נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר קצר (עפ"ג (מחוזי ירושלים) 25220-06-13 פארס עוויסאת נ' מדינת ישראל, (10.09.2013); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 35562-08-14 מדינת ישראל נ' משה חזי, (24.05.2016)).

24. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב לעובדה שהנאשם איים באופן מילולי ובוטה על בת זוגו, בשתי הזדמנויות שונות, דומני כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר צופה פני עתיד לא תהלוך נכונה את חומרת המעשים. אשר על כן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 10 חודשים מאסר בפועל**.

25. ויוער, קביעת מתחם עונש המתחיל ממאסר קצר בגין עבירות איומים איננה בבחינת הכלל והיא מהווה חריג למדיניות הענישה הנוהגת. אלא שכאמור, לדידי מתקיימים במקרה הנדון נסיבות חריגות לחומרה, המצדיקות קביעת מתחם כגון דא.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

26. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

27. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט ואף הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. לצד זאת לא התעלמתי מכך כי הנאשם התקשה בלקיחת אחריות מלאה למעשיו בפני שירות המבחן. כן, נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם; למצבו הכלכלי וכן למצבו המשפחתי, ושייתכן כי היה בהן כדי להשפיע, ולו במקצת, על ביצוע העבירות. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון את יתר מאפייניו של הנאשם, ובכלל זה את היותו חף מהרשעות קודמות וכי מאז מעורבותו בתיק הנוכחי לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. כן שקלתי את פרק הזמן בו הלה שהה בגין תיק זה במעצר וכי במשך תקופה ארוכה נוספת היה נתון תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

28. מנגד, ולחומרה, לא ניתן להתעלם מהתרשמות שירות המבחן לפיה מן הנאשם נשקפת **מסוכנות גבוהה**, תוך שהוא מתקשה לראות במעורבותו הפלילית כמייצגת את מאפייני אישיותו ותפקודו וכי הוא נוטה לטשטש את התנהגותו באירועים שבמוקד כתב האישום ואת חומרת מעשיו. עוד, לא נעלם מעיני כי שירות המבחן התרשם כי הלה נוטה להשליך את תוצאות התנהגותו ותסכוליו על התנהגותה של המתלוננת. בהמשך לאמור, עולה מתסקירי השירות כי הנאשם מחזיק בעמדה נוקשה, פרימיטיבית ופטריארכלית בכל הנוגע למעמד האישה בבית, צרכיה ורצונותיה, אשר מתבטאת בדבריו לפיהם המתלוננת אינה עונה על ציפיותיו בכל הקשור למטלות ועבודות הבית וכי היא צריכה לקבל את אישורו על מנת ליטול חלק במפגשים חברתיים מחוץ לבית. עוד ולחומרה, מצאתי לזקוף לחובת הנאשם את סירובו לקבל טיפול מהגורמים המתאימים, תוך שהוא נמנע מלהביע נזקקות טיפולית במוקדיו הבעייתיים בתחום

האלימות הזוגית.

29. וכאן יוער, כי לא מצאתי להידרש ולהכריע בטרנויית הסנגור כלפי שירות המבחן, ובבחינת למעלה מהצורך אזכיר כי תפקידו של שירות המבחן הינו לסייע בידו של בית המשפט כ"ידו הארוכה" לאסוף מידע שבית המשפט עצמו מתקשה לאסוף. שירות המבחן סוקר עבור בית המשפט את עברו של הנאשם, את מצבו המשפחתי והכלכלי, את מצב בריאותו ואת קיומן של נסיבות מיוחדות שיכול והובילו לביצועה של העבירה. ולצורך כך, המלצותיו של שירות המבחן מגובשות על-ידי אנשי מקצוע ומומחים, והן מבוססות על היכרות ישירה עם הנאשם וסביבתו וכן על ניסיון עשיר בהערכת מסוכנותם של נאשמים וסיכויי השיקום שלהם (ר' והשוו: בש"פ 267/11 **מדינת ישראל נ' ברמוחה** (לא פורסם, 13.01.2011)). בנסיבות אלו חזקה על שירות המבחן שגם בעניינו של הנאשם שבפניי, עשה מלאכתו נאמנה ובחן את נסיבות המקרה באופן ענייני. מה גם, וכפי הידוע, המלצתו של שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה.
30. באיזון הראוי בין מכלול השיקולים, בשים לב לכך שהנאשם לא ניאות להתגייס להליך טיפולי, לכך שעדיין נשקף הימנו סיכון גבוה לביצוע עבירות דומות, ולאור העובדה כי הנאשם מזער מחומרתן של העבירות, נדמה כי על פניו היה מקום למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של המתחם אותו קבעתי לעיל. דא עקא, בנסיבותיו החריגות של התיק הנדון, מצאתי, הגם אם לא בלי התלבטות, למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם, ואנמק.
31. תחילה יצוין, כי עם תום שמיעת הטיעונים לעונש, הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות על מנת שתתקבל חוות דעת בעניינו. בחוות דעתו הודיע הממונה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות במגבלות בשל מצבו הבריאותי. על מנת שלא לפגוע בפרטיותו של הנאשם יתר על המידה, אסתפק בלציין כי הלה נמצא במעקב אורולוגי; נוטל טיפול תרופתי קבוע; מתקשה בהליכה ונעזר בקביים. בהמשך לכל אלו, נקבע כי הלה כשיר לעבודה משרדית בלבד.
32. בהקשר זה יצוין, כי במקרים מסוימים יכול מצב בריאותי של נאשם, **כשלעצמו**, להצדיק הקלה בעונש (ואף במקרים חריגים לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם (ור' בעניין זה, פסק הדין בעניינו של אורי לופליאנסקי, **בע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל**, (29.12.2015); וע"פ 4506/15 **צבי בר נ' מדינת ישראל**, (11.12.2016)). אכן, כל מקרה צריך להיבחן לגופו ולא בכל מקום שבו עסקין בנאשם הלוקה בבריאותו, יביא הדבר מניה וביה להקלה בענישה או לסטייה לקולא ממתחם העונש וממילא גם לא להימנעות מהשתתפות עונש מאסר. לצד אלה, אין להתעלם מהעובדה כי בהשוואה לאנשים בריאים, נשיאת עונש מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות) היא קשה ופוגענית יותר בעבור אנשים שמצבם הבריאותי רעוע, והרי שהנזק שעלול להיגרם להם כתוצאה מעונש זה הוא רב יותר. אכן לא נעלם מעיני כי גם עובר לביצוע העבירות היה מצבו הבריאותי של הנאשם קשה ואולם, דומני כי מצבו הרפואי מאז ועד היום לא השתפר ואף נכון יותר לומר כי ההפך הוא הנכון.
33. כמו כן, יצוין, כי לא התעלמתי מהערכת הסיכון של שירות המבחן. אולם, בד בבד שחיי המעשה מלמדים כי מאז ביצוע העבירות המיוחסות לו, לא שב הנאשם לבצע עבירות נוספות וכי המתלוננת איננה חוששת עוד מפניו. ממכתבה של המתלוננת לבית המשפט (**נ/1**) ניתן ללמוד על תחושותיה, ורצונה (כמו גם על רצון בנה הקטין) בחזרתו של הנאשם לשוב ולהתגורר עימם בביתם המשותף בכדי לשקם את חייהם. כמו כן, וכפי העולה מדבריה של המתלוננת לשירות המבחן, הלה סולחת לנאשם על מעשיו; מאמינה כי הוא לא ישוב לסורו; מעוניינת כי הנאשם ישוב להתגורר עמה; חשה כיום חזקה ומסוגלת לעמוד מול הנאשם ולהחליט החלטות בעניינה; וכי לדבריה היא לא תאפשר עוד לנאשם שליטה על חייה. ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ר' דבריו של בית המשפט המחוזי **בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי "**כאשר עסקין בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה**".
34. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, יחד עם זאת, כפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיווידואלית. במקרה הנדון, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי.

אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, ובייחוד בשים לב לכך שעסקין בנאשם המצוי בעשור השביעי לחייו; החף מהרשעות קודמות; שהודה בביצוע העבירות; לנוכח גילו המבוגר באופן יחסי; מצבו הבריאותי; עמדת המתלוננת; ומבלי להתעלם מהאמור בתסקירי שירות המבחן - מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולהשית עליו הענישה המצויה ברף הנמוך של המתחם אשר נקבע על ידי. אם כי, מצאתי להבהיר לנאשם, כי אם חלילה ישוב לסורו ויעז לנקוט שוב באיומים כלפי המתלוננת או כלפי אדם אחר, כי אז נדמה שלא יהיה עוד מקום להתחשב שוב פעם במצבו הבריאותי ובכל יתר המאפיינים שעל פניו ניתן לשקול לקולא, מה שעלול להוביל בסופו של יום לענישה מחמירה. מן הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם הפנמתו בדבר חומרת מעשיו לא תביא לידי כך שהוא יימנע מביצוע עבירות נוספות, אולי אימת הדין תעשה כן.

35. בטרם סיום יצוין, כי בשים לב לעובדה שהנאשם והמתלוננת צפויים לשוב ולהתגורר יחדיו, הרי שאין טעם בהשתתפותו וקנס, ולא בכדי גם המאשימה לא ביקשה זאת. אולם, שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לרכיב ההתחייבות ובית המשפט לא יימנע מהשתתפותו, אם כי גובהו יהיה מתון.

36. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. 2 חודשים מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי מעצרו.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 30.07.2019, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 28.10.2019 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה ב"המשקם", בכתובת: הנתרן 19, קריית גת. בימים א'-ה' במשך 6.5 שעות עבודה ביום, והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור עבירת איומים, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות מתבקשת להשיב לב"כ הנאשם הכספים שהופקדו על ידי הנאשם במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ט, 25 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים.